

Bavariae Sanctae Volvmen ...

Rader, Matthäus

Monachii, M.DC.XXIV.

S. Sola Presbyter Et Monachus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79699)

S. SOLA

PRESBYTER ET MONACHVS.

Anno Christi
1000. ita Tri-
them, sed longè pro-
uixit amplius,
Vide Gretser. p. 296.
35. Eyslett.
111. Non. Decembr.
Ermenoldus, Diacon.

Sanctus Sola ex Anglia profectus, Bonifacii Pontificis Moguntini & sanctissimi martyris auditor & sectator, collega sancti VVilibaldi Eystadiani antistitis, non parum quidem gradu dignitatis, sed non impari tamen sanctitate fuit, remque Christianam egregie auxit. Quanquam enim solitudinis esset vnicus cultor, solaque loca quæreret, in quibus castissimis Deo votis precibusque litaret, inde tamen virtus eius veluti sol quidam sanctitatis radios longè lateque diffudit, vt non immerito VVicelius dixerit illū solem potius quam Solonem vel Solā dicendū fuisse. Nomen enim illi inde Solæ diuinitus inditum non difficulter conijcias, locūque (quem desertum & vastum coluit) ab illo solitudinem & Solonis cellam dictum, quod & Serarius noster

Mag. 422.

Solnhofen.

Antiq. l. 1. c. 4.
p. 347.

in Bonifacio haud obscure docet, cum scribit. S. Sola seu Solus in quo conueniunt rebus nomina saepe suis, post susceptos cum S. Bonifacio Euangelij labores, solitudinem consecratus est, eiusque locus vulgo Solonis cella vel curia dictus, cum ipse sol verius quam Solon vocandus esset. Sed aperte hoc Ermenoldus diaconus biographus eius, demonstrat, cum dicit: At vero iste Sola domino hymnis ac orationibus vacare desiderans eremum petijt, & ob hoc vt putamus, diuina providentia Sola nuncupatus, quia solitudinem amauit. Nempe & ipse locus quem incoluit, ex eius nomine solitudo dici potest, quem tamen quidam vulgare cellam vel curiam Solonis vocant: ast ego aliorum estimatione dico Monachum id est solum potius quam Solonem & cellam ipsam, cellam B. Solæ, quam cellam Solonis posse nuncupari, dum & ipse locus à mundi actibus sequesteratus sit. Et ideo solitudo ipsa à cultore scilicet Sola nomen habet.

A sperrimum fuisse locum salebrisque & saxis horridum Ermenoldus postea copiosius ostendit. Nomen tamen, vt vides, illi primitus inditum putat ex oraculo quasi diuino, quodd olim esset amaturus solitudinem.

Lib. 1. Fund. ant. p.
156. c. 13. de Orig.
Solahofij.

Christophorus Brouuerus: Huius monasterij antiquitatem, inquit, hoc diligentius parsuit inuestigare, quo jam longius à sui corporis diuulsum compage paulatim eius obliuio etatis quadam senectâ obrepit. Locifundamenta Caroli M. liberalitate S. Sola rexit, Bonifacii discipulus, & collega S. VVilibaldi, quo cum in Eistattensis ditione Boiariæ finitima rem Christianam præclare gessit. Etenim Carolus sancti Solæ virtutum fama excitatus, quo apud caelestem numen precatorem cum sibi faceret, Ermanrico narrante, tradidit ei firmissimo clauum

S. SOLA.

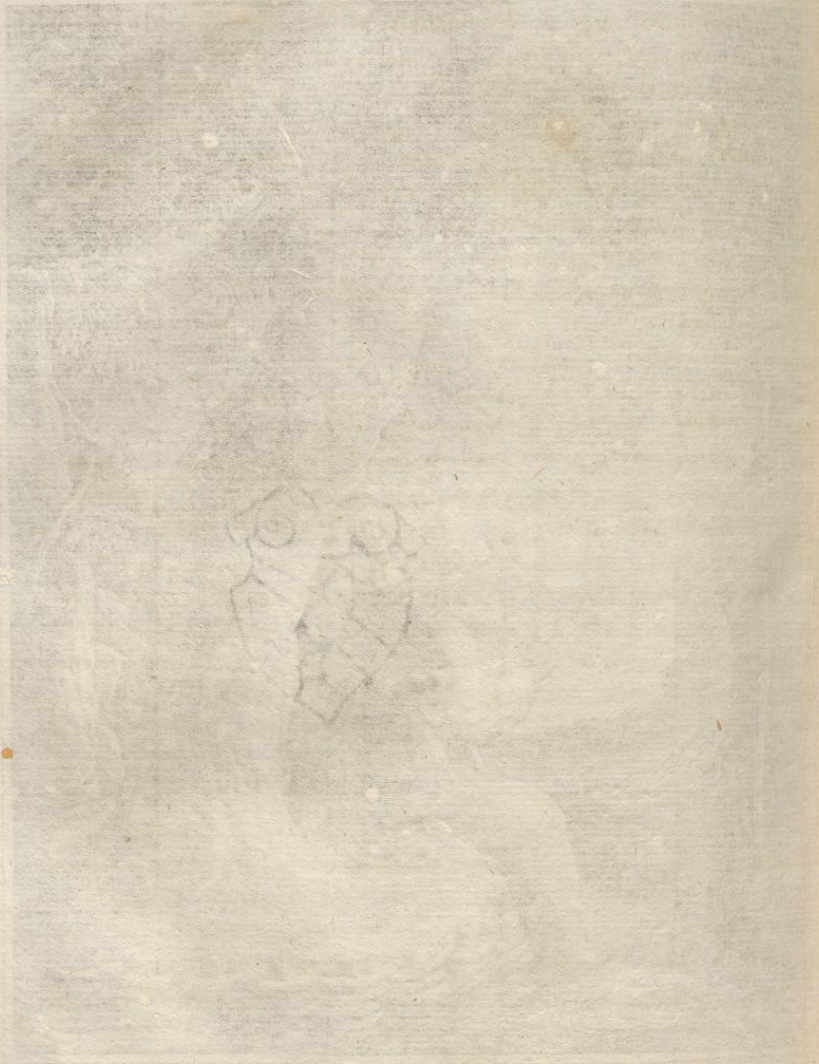
Seu tibi de caetu sapientum nomen adhaere,
 Nomen fecerunt seu loca sola tibi,
 Seu tribuit nomen patris Olympeia proles,
 Conueniunt vitæ nomina cuncta tuæ.

Virtutum radice imitari lumina Phoebi,
 Et super astra micans sidera clara promissis.
 In terris cæcas pellicis de montibus umbras;
 Vix præ te sapiens septimus ipse sapi.

G 4

clausum

ALOS 2

cl
al
co
pa
ta
u
q
pi
Fi
El
fu
se
v
ta
N
c
ta
a
st
c
r
p
e
st
q
q
m
d
t
v
t
f

clausum munimento locum quem incoluit; cui cum accolæ regionis prædia culta aliâque liberalitate possessiones adiecissent, quæ erat B. Sola in S. Bonifacium, ab eoque relictam familiam, præclara voluntate, quæcunque istic bona suis comparauit, Fuldensi voluit esse monasterio addicta. Quæ de re hæc in S. Solæ vita apud Ermanricum extat oratio: Accolæ regionum harum quocunque aduentantes ei (Beato Solæ) in Christi amore frequentius administrabant, aliquanti & prædij sui partem tradebant. Quam ille cum timore domini, accipiens, cum his quæ dominus Carolus Augustus ei donare dignatus est, ad egregium Fuldense cænobium potestatiua manu contradidit, ubi Leo prouidente modo sanctissimus, ac in omni arte peritissimus dominus Abbas Rhabanus perspicabiliter fulget: videlicet nemini deuotior, quàm illi magistro (puta S. Bonifacio) quem sequi ab exordio cæperat: illique familiæ quæ magistris sue institutionis imitatrix, vbi nobilis habetur. Perro crescente deinceps S. Solæ patrimonio, quo tardius id heredes cernerent, interuenisse quidpiam cupiditatis vel ambitionis apparet. Nam ex actûs sancti Sola manifestum est à Guntramo regis Caroli an Ludouici capellano, cellam cum basilica & oratorijs hospitaliter inessam & administratam. Creuerat Guntramus is à puero Fulde in liberalibus disciplinis ac pietatis artibus, Rhabani ex fratre nepos, inde maturior à monasterij gremio diaconus abstractus & Palatinorum cohorti associatus, in asperrima illa juga montium concesserat regum iussu, præfectus curiæ sancti Solæ. Quo facilius inde impetratum reor à patruo, vt justâ tandem is publica donatione in auitam possessionem vel postlimino veniret. Enimuero, quo ex tempore Rhabanus cellam hanc adeptus est, omnibus inde secutis atatibus, abbas Fuldenfis præpositus est: hæc ex sui monasterij corpore constituit, & monasterium id pleno sibi iure subiectum habuit. Situm est verò in Eistadiensi diocesi apud riuum Almonam piscibus sæcundum, qui Danubio receptus, vulgo nomen Altmullem jam olim habuit, in ea soli regione quam Margrauij Anelzbachensis stirpis Brandeburgicæ insident. Celle domicilium, cum oratorijs & basilica Ermanricus in suale pago, Francorum more, describit, celsissimo montium jugo ab occasu circumdatum, & vno vix angusto tramite peruium. Riuis Almona subter ex septentione labitur in austrum, versus Orientem Solæhofum lustrans. Circum ager arte cultorum quàm natura feracior, sedis arborum ac pice frequens. Donationis verò à Ludouico Pio factæ, tenor est eiusmodi.

Ludouicus diuina ordinante prouidentia Rom. Imp. Augustus.

S inter mortales mutua beneficiorum collatio, gratiam atque amicitiam conciliare solet, quanto magis per id quod in sanctorum & jam cum Christo regnantium martyrum in cælis honorem, quilibet de rebus ex diuina lar-

uina largitate concessis conferre curauerit, credendum est promereri, & sanctos eius patronos & intercessores fieri. Beati sunt qui hoc deuota mente complerint. Quapropter notum fieri volumus, omnium fidelium nostrorum, presentium scilicet & futurorum solertia, qualiter nos, suggerente viro venerabili habano abbate, villam proprietatis nostrae vocabulo Mûlenheim situm in pago Sualensfeld, juxta flumen Altmûle, quam nos cum alio prædio nostro, id est cum cella qua Solæ vocatur, ad Fuldensem Ecclesiam pertimente, & Altheim villa quadam, quæ omnia prius in nostra immunitate habuimus, eo quod locus venationis antiquorum regum antecessorum nostrorum fuerit: Bonifacio martyri in ius & possessionem sempiternam tradimus; ea videlicet lege & conditione, ut locus ille sempiternè à Fuldensi monasterio muniatur. Cuius traditionis chartam annuli nostri impressione munimus, & nominis nostri conscripto caractere confirmamus.

LOIS

Anno. -----

Cæterum mansit hæc cella quietis rebus in fide & potestate Fuldenfis abbatis vsq; ad annum Christi 1000 cccxxvii. quod tempore Ioanne Hennebergenfi Comite abbatis munus gerente, ob Godescalci à Buchenau isthic Præpositi parum felicem administrationem Solenhofium recusare præpositos cœpit Fuldâ submissos, & è suo cœtu constituere sibi præfectos, Marcgrauiorum eam in rem adhibens tutelam & auctoritatem. Hæc deinde controuersia Romæ & alibi agitata ad annum Christi 1010 cccxix. vsque partes tenuit, donec Georgij Marchionis tandem auctoritate sic discussa, ut inter arma filere leges coactæ sint: & hæresis quoque mox superueniens religionem loco detraxit.

*Ermenoldus Rabani
abbatis Fuldenfis
no scripsit sub anno
831, & 842.*

Post S. Bonifacij cædem V Villibaldum fidum habuit cœpi laboris fautorem & adiutorem. Quin & accolæ de prædijs suis fundos agrôsque Solæ consecrarunt, quibus ille institutum cenobium auxit. Inter hæc prodigijs ingentibus Solæ domicilium & solitudo cœpit illustrari, quando & ijs solem ostendit, quem editis in lucem natura absconderat, & praua claudorum vestigia correxit, & emerfas ex inferis laruas mortalium corpora insidentes ab afflictis proscripfit, atque in tartara remisit, & jumentum cui Sola insederat, cum ad lupi gregi ouium insidiantis conspectum expauisset, impertio

imperio sanctissimi viri feram inuasit, calcibus elisit & moribus confecit.

Tandem cum inter mortales beatam immortalium mentium vitam virtutemque expressisset, III. Nonas Decembres ad cælices, quos æmulatus erat, excessit. Corpus eodem loco conditum post multos inde annos à tæbe labèque omni intactum & illæsum est repertum, à quo gratissimi diffusi odores spectantium oculos narèque miris modis pascebant, quibus rebus impulsus Altinus Eystadianus pontifex ab Gregorio IV. Pont. Max. impetrauit, ut S. Solæ cælestes honores decernerentur. Sic enim Bruschi: *Alti-*

nus successit Adelungo: præfuit annis XVII. vale dixit mortalium hominum conversationi vicesima prima Februarij anno domini 858. imperante Ludouico II. Obtinuit precibus suis apud Pont. Max. Gregorium IV. ut S. Sola Anglus (qui olim cum sanctis viris VVilibaldo & VVunibaldo peregrinatus in eandem provinciam venerat, ac Caroli M. subsidij Solenhouianum condiderat monasterium, cuius primus abbas à Carolo M. constitutus innocentissime illic vixerat (de tumultu leuatus Diuorum numero adscriberetur. De hoc Sola Trithemius. Sola abbas in diocesi Eystettensi natione anglicus & discipulus S. Bonifacij martyris, vir sanctitatis eximia, & multarum virtutum, beato VVilibaldo amicissimus fuit, cuius auxilio fundauit monasterium, in quo multitudinem seruientium Deo monachorum congregauit. Circa annos autem domini septingentos sexaginta claruit: cuius festum agitur IV. Nonas Decembris.

De anno quo cellæ huius conditor B. Sola obiit, nihil liquet. Vinam Ermenricus qui S. Solam III. Nonas, hoc est, tertio die Decembris ex vita hac excessisse annotat, etiam annum redemptoris nostri adiecit, obscuræ historiæ multum lucis affudisset. Festum S. Solæ celebratur in diocesi Eystettensi, tertio die Decembris, ad quem Molanus quoque in additionibus ad Vsuarium anniuersariam B. Solæ memoriam refert. Itaque Trithemius corrigendus est, eumque secutus VVion lib. 3. Ligni vitæ qui festum eius IV. Nonas hoc est, secundo die Decembris peragi scribunt. Quid autem sit cum sacris B. Solæ reliquijs, aut quò deuenerint, postquam beati viri cellam seu curiam Lutherus inuasit, diripuit & expilauit, mihi incomper-

tum est.

S. STVR.